

Oršēlēs ēšdaigas II (Ōntra pāsaka)

No va, senē bepasakuojau tamistuoms aple Oršēlē, bet musintās tep reikiejē. Dédēlē daug prisikruovē tū naujīnu, bet pu biški, pu biški – vēskou ēšpasakuosio. Musintās ātmēnat, kad Oršēlē īr jauna raganēlē. Aple anou jau eso pasakuojusi pērmuojuo pasakuo.

Vuo bova tēp. Oršēlē vāsaras laīkē sovuožuojē ētē ōgu pasēlasītē. Klunkiniejē, klunkiniejē pu mēškāli, vēina ouga ī borna, ōntra, no vuo tretiuojē ī kiuocieli. Rēks parneštē ēr babunelē. Vuo paukštelē tiktās čērškaun pu vēsus pašalius. Dēina puiki, kuo nečērškautē. Bekaštavuodama mielenēs, ēšgērda vakū balsus. Tēi vakolelē irgi ougava. Pasēkavuojusi ož krumāliu palaukē, kol tēi praēs, kad nepamatītom anuos. Vakā niekor neskobiejē, tēn pat sutūpē ougelēs lesiuotē. Mažuoji raganēlē, belaukdama pakol vakā noēs, prēsnuđa. Kas tēn bežēna, kēik ēlgā ana pārpe tou pakaīti, bet ka atsēboda, saulelē bova žemā. Staigē pašuokوسي ont kuoju, pradiejē brautēis par krūmalius, kad tiktās greitiau nomēi pareitom. Bējuojē, ka babunēlē ragana Apuoliuonējē vaksīs dēdēlē ož tou, ka nomēi lāiko neparsējuovējē. Beskobiedama ēšgērda kažkuokē mozēkēlē pu pat krumalio begrajējont. Pu biški, pu biški pradiejē slinktē ligi tuos vēitas, bet nieka neispētrējē, tiktās kažēn kas grajēj ē kvit. Veiziejē veiziejē ēr pamatē kažēn kuoki māža māža daiktieli. Atsarge, keravuodama, kad nesolaužytom, pajiemē ē nesoprāta kas ons tuoks. Grajītē nostuojē. Nebtoriedama čiesa džiaugtēis rasto dākto, ī kišenēlē ēsēmetē ē nobiega nomēi.

Vuo babunēlē so tamburka darbavuos, – nierē sāva anukelē kvartugeliou aptelius. Anā dēdēlē poikē ēšējē, tad pati savēm didžiavuos. Nierē nierē ēr ātmēnē, kad senē Oršēlēs nemātē – kažkor prašāpa tas vāks. Reks gera sovaksietē, kad kēta kārta tēik ēlga neužsēbuovītom, – pavuožuojē Apuoliuonējē. Tonkē pastaroujo meto ana nebsēnk nomū, kažkame kirmiē par dēina, vuo parėjusi būn tuokē nosēkalusi, kad lig luovas sava kuojuom nebatēn. Tēp senāje besēdarbuojint, beneront ē parbiega Oršēlē, tuokē nosēgondusi, akis bējē pakeltē...vuo morzelē vēsa mielēna, ōguom ēšterliuota. Ožtat saujie kēlēs ougēlēs babunelē, katrou ana dēdēlē mīl. Pamatius sāva mīlēma anukēlē, babunelē ēr zlastēs praējē. Pradieje ciekavītēis, kamē ana bovusi tēik ēlgā. Mažuoji raganēkē papasakuojē kamē bova, kou matē ēr paruođē rastūji dākta. Abēdvē pradiejē čiupnuotē, veizietē, kažkuokēs knuopkelēs spaudītē. Vuo tumet abēdvē net pašuoka ēš ēšgoustē, ka tas dakts, no tuoks kāp maža skrabēnēlē, grajītē ēr rokoutēis pradiejē. Kažēn kas jiemē sakītē, kad atēdoutom kažkuoki „tilīpuona“. Ēšēgonda baisē ēr nomētē i kertē. Babunēlē vēsas sāva bortu knīngas parveiziejē, ale nieka nerāda – ni kas tuoks tas dākts, ni kam ons rēkalings. Vuos keliuoms mēnotuoms praejos kertiē viel mozēka pasēgērda. Abēdvē baisiausē nosēgondosēs prēējē. Pagrajējē pagrajējē ē nostuojē. Babunēlē drousesnē, pajiemē ī ronkas ēr apētās pradiejē kleperiuotē, nuoriedama sožēnuotē kas uns tuoks īr. Pu tam sovuožuojē, ka eis abēdvē tēn, kamē anōu rāda, ē

padies. Pačiumiēro prēējē, sospiejē padietē, kāp ēšgērda vakū balsus. Anēi ējē klegiedamē. Abēdvē pasēkavuojē ē veizās, kas če bus. Vēina mergelka, pamatiusi, ka unt samanū gol tas „mozēkonts“ sorēka, kad rada tilipuona. Tujaus vēsē vakolelē, sospētē ī krūva, pradiejē dēdēlē džiaugtēis ēr vēsē pasēstrakaliuodami ē linksmē noējē nomēi. Apuoliuonējē so Oršēlē tep ēr palēka nesopratosēs, kou anuos bova rādosēs. Rasintās ēr gers tas dākts – juk grajītē muok, bet kam ons rekalingis, kor ons dedams – neaiško. Ožtat džiaugies atsēkratiosēs, juk nežēnuosi kou so anou dērbtē, kad ni bortu kningas nežēna. Abēdvē džiaugies, kad vakā atgava savuojē zabuova, vuo pātēs pasēmuokē, kad nevalna rušiuotē nesava dāktus.